

Arrest

nr. 214 333 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. LUZEYEMO
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die *loco* advocaat N. LUZEYEMO verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 november 2015 België is binnengekomen, diende op 16 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/11/2015
Overdracht CGVS: 22/02/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 30 augustus 2017 van 14u03 tot 17u05, en op 6 maart 2018 van 14u tot 15u50, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Bibikulu loco meester Mir-Baz, was op 30 augustus 2017 gedurende het hele gehoor aanwezig. Uw advocaat meester Mir-Baz was op 6 maart 2018 vanaf 9u30 aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Jangalak in het district Sheikh Ali van de provincie Parwan. Wanneer u ongeveer drie jaar was kwam uw broer om het leven in de oorlog. U liep school tot de negende graad. In 2012 begon u een cursus Engels te volgen in een taalcentrum dat gelegen was op het einde van uw dorp. Na twee of drie winters dagelijks deze lessen te hebben gevolgd had u de cursus afgewerkt. Midden 2015 begon u zelf Engelse les te geven, nadat jongeren van de regio hierop aandrongen. Op 17 sunbula 1394 (8 september 2015), anderhalve maand nadat u begon, vielen enkele talibs uw klas binnen terwijl u les aan het geven was. Ze sloegen u en uw leerlingen en namen uw lesmateriaal in beslag. Ze dreigden ermee u te vermoorden indien u niet zou stoppen met lesgeven. U ging naar huis en besprak dit met uw familie. Er werd meteen besloten u het land uit te sturen. De volgende morgen begon u uw reis uit Afghanistan. Op 4 november 2015 kwam u in België aan. Op 16 november 2015 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara, de taskara van uw vader, een schoolrapport en twee certificaten van het taalcentrum neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart problemen te hebben met de taliban omdat u Engelse les gaf aan jongeren uit de regio. U volgde, samen met andere jongeren, eerst zelf Engelse les in een taalcentrum van een man in uw dorp waarna u zelf les begon te geven (CGVS, p. 10 en 11). Echter, u kan niet aantonen Engelse les in uw dorp te hebben gevolgd. Hoewel u een goede kennis heeft van het Engels en grote delen van het gehoor op het CGVS in het Engels werden gedaan zijn uw verklaringen over hoe u deze kennis verkreeg als Afghaan in een plattelandsdorp niet overtuigend. Zo zegt u dat u tijdens de wintervakantie elke dag les kreeg (CGVS, p. 10). Echter, het is opvallend dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS niet meer weet of u twee dan wel drie winters lang les volgde (CGVS II, p. 9). Dat u niet kan zeggen of u twee dan wel drie opeenvolgende jaren Engelse les volgde in uw dorp roept ernstige vragen op.

Verder is het opvallend dat u nauwelijks iets blijkt te weten over uw leerkracht Engels. Zo weet u niet wat hij deed van werk buiten de winters dat hij u les gaf, noch waar hij dan werkte. U zegt "te hebben begrepen dat hij misschien in een ander centrum, provincie of plaats werkte" (CGVS II, p. 8). Nogmaals gevraagd of u niet weet waar hij woonde en werkte buiten de winters waarin hij u les gaf zegt u van niet en voegt u eraan toe dat jullie niets uitzochten over zijn leven (CGVS II, p. 8). U weet ook niet sinds wanneer die man dat taalcentrum in uw dorp heeft. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u: "ik weet het niet, misschien deed hij het ervoor, want ik studeerde er in 2012 en 2013" (CGVS, p. 8). U weet evenmin hoe of waar deze man een dergelijke kennis van het Engels heeft opgedaan (CGVS II, p. 8). Dergelijke onwetendheid over deze man en zijn taalcentrum is des te opmerkelijker gezien hij van uw dorp komt en uw vader hem persoonlijk kent. Hij zou uw vader immers gevraagd hebben om u naar zijn centrum te sturen (CGVS II, p. 8). Gevraagd om uw gebrek aan kennis over deze man te verklaren zegt u louter dat uw vader hem wel kent maar dat zijn persoonlijke geschiedenis niet belangrijk was (CGVS II, p. 8).

U verklaart verder dat in assad 1394 jongeren van de regio u benaderden met de vraag om Engelse les te geven (CGVS, p. 11). U zegt hierbij dat u eigenlijk niet zoveel tijd had omdat u uw vader moest helpen maar dat zij aandrongen waarna u uiteindelijk toch akkoord ging (CGVS, p. 12). Uw verklaringen over waarom u hen les diende te geven in plaats van de leraar van uw dorp, die u Engels had aangeleerd, zijn niet overtuigend. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u dat het taalcentrum van deze man gesloten was in 2013, wanneer deze jongeren nog klein waren. Gevraagd sinds wanneer dit centrum dan gesloten is zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 10). Gevraagd waarom hij dat centrum niet gewoon opnieuw opende in de winters nadat u uw cursus had afgemaakt zegt u het niet te weten.

Gevraagd of u dan geen enkel idee heeft waarom die man niet gewoon opnieuw les gaf aan de andere jongeren zegt u er nooit over gehoord te hebben (CGVS II, p. 10). Gevraagd of u dan niet geprobeerd heeft uit te zoeken waarom hij niet opnieuw les gaf zegt u kortweg dat er geen nood was om dit te vragen (CGVS II, p. 10). Gezien u verklaart dat u zelf eigenlijk geen tijd had om Engels te geven aan de jongeren van uw regio is dit antwoord weinig overtuigend. Gevraagd waarom u er nooit trachtte achter te komen waarom uw leraar zijn taalcentrum niet opende voor deze jongeren zegt u dat u nooit gedacht had aan deze cursus en dat u de jongeren kennis wilde aanleren en de gemeenschap ondersteunen (CGVS II, p. 10). Dergelijke verklaringen over de reden waarom u les bent beginnen geven aan de jongeren in uw regio kunnen niet overtuigen.

U werd gevraagd hoe u uw voornemen om les Engels te geven met uw familie besprak. U verklaart immers dat de taliban sinds lang aanwezig zijn in uw dorp en regio en er macht hebben en hun invloed laten gelden (CGVS II, p. 3, 4 en 5). U zegt hier louter over dat het uw dorp was en dat u dit niet moest bespreken met uw ouders. U zegt verder dat u tijd had en dat u de jongere generatie wilde helpen (CGVS II, p. 11). Gewezen op de risico's die het geven van Engelse les inhoudt in een dorp en regio, waarover u zegt dat de taliban er sinds lang aanwezig zijn en er invloed en macht hebben, en gevraagd of u dit daadwerkelijk niet besprak met uw familie zegt u slechts dat ze wisten dat u Engelse les wilde geven en dat ze u niet probeerden tegen te houden. Ze wisten dat u jongeren wilde helpen en uw vader wist dat dit het beste was voor de jongeren (CGVS II, op. 11). Nogmaals gevraagd of u nooit sprak over de gevaren die deze activiteit met zich zou meebrengen zegt u dat u er nooit aan had gedacht en voegt eraan toe dat de taliban niet wisten dat u les gaf (CGVS II, p. 11). Dergelijke verklaringen zijn weinig doorleefd.

Ook over uw beweerde problemen met de taliban kunnen ernstige vragen gesteld worden. Zo zou de taliban u met de dood bedreigd hebben waarna u de volgende dag uw reis uit Afghanistan begon (CGVS II, p. 5 en 6). Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gekend na uw vertrek zegt u dat de taliban bij u thuis zijn geweest en zeiden dat ze u zochten. Gevraagd wat uw vader exact zei over dit incident zegt u louter dat hij verder niets zei omdat u onderweg was en hij u niet ongerust wilde maken (CGVS II, p. 6). Gevraagd of u ondertussen nog details over dit incident bent te weten gekomen herhaalt u louter dat u onderweg was en "geen plaats had gevonden om met uw vader in detail te praten" (CGVS II, p. 6). Erop gewezen dat u al enige tijd in België verblijft en gevraagd of u ondertussen dan al meer bent te weten gekomen over hoe dit incident en de problemen met de taliban zijn afgelopen zegt u dan nog dat de taliban uw vader bedreigden. Ze zeiden dat ze u wilden vermoorden en beschuldigden uw vader ervan dat hij u verstopte (CGVS II, p. 6). Gevraagd of er daarna nog iets gebeurd is zegt u dat u er geen nieuws over heeft (CGVS II, p. 6). U zou zelfs niet verder geïnformeerd hebben bij uw vader. U zegt hierover: "wat zou ik moeten vragen, het was duidelijk dat zij mij zochten" (CGVS II, p. 6). Een dergelijke desinteresse naar de situatie van uw familie nadat de taliban net uw vader bedreigden en ervan beschuldigden u te verstoppen doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban. Erop gewezen dat er nog veel zaken zijn die u kon vragen na de laatste melding van uw vader dat de taliban hem ervan beschuldigden u te verschuilen zegt u louter dat u niet genoeg tijd had om over "details" te praten en dat u slechts vroeg naar zaken zoals hun gezondheid (CGVS II, p. 6). Er nogmaals op gewezen dat het niet om details gaat maar om het verdere verloop van de problemen, nadat uw vader u zei dat de taliban hem ervan beschuldigden u te verschuilen, zegt u louter dat de taliban problemen hebben met u en niet met uw vader en dat uw vader het niet zou zeggen indien er iets met hem gebeurd zou zijn om u niet ongerust te maken (CGVS II, p. 7). U wordt nog enkele malen gevraagd naar het verdere verloop van de problemen sinds uw vertrek maar u geeft geen bijkomende informatie meer. Dergelijke verklaringen over uw problemen met de taliban zijn niet geloofwaardig.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader en uw schoolrapport hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de certificaten van het taalcentrum dient gezegd dat uit informatie blijkt dat er wijdverspreide corruptie heerst in Afghanistan, waardoor Afgaanse documenten slechts bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheikh Ali in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Sheikh Ali nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheikh Ali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sheikh Ali in de provincie Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”.

Hij bespreekt het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Verzoeker voert aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft door de taliban, omdat hij Engelse les gaf aan jongeren in zijn dorp. Hij verwijst, ter staving van zijn subjectieve vrees, naar zijn coherente verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en, ter staving van zijn objectieve vrees, naar de “guidelines van UNHCR VAN 2013 en 2016”. Verzoeker kan de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet inroepen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Hij licht toe als volgt:

“Verweerster hecht geen geloof dat verzoeker Engelse les gevolgd heeft in zijn dorp.

Waarom?

Omdat verzoeker een deel van zijn interview in het Engels deed.

Verzoeker meent dat verweerster dit ten onrechte als een argument gebruikt om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Verweerster denkt dat men alleen in de stad Engels kan leren.

Deze redenering is zeer kort door de bocht.

Verweerster meent dat verzoeker niets kon vertellen over zijn leerkracht. Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat deze leraar een kennis van verzoekers vader was. Verzoeker meent dat het niet redelijk is van hem te verwachten wat zijn leraar nog deed, waar hij gewerkt heeft.

Verzoeker volgde alleen in de winter les bij hem. Hij ging niet naar de les om biografie van zijn leraar te leren.

Verzoeker meent dat verweerster geforceerd op zoek gegaan is naar de argumenten om zijn geloofwaardigheid in twijfel te brengen.

Hoe kan hij weten waarom deze leraar zijn cursus niet verder laat gaan?

Verzoeker heeft geen taalcentrum geopend zoals zijn leraar. Hij gaf gewoon in zijn vrije tijd les aan de een paar dorpingen die hij kende.

De omvang van zijn activiteiten is niet vergelijkbaar met die van zijn leraar.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij niet met zijn ouder gesproken heeft over zijn intentie om les te geven.

Verzoeker meent dat hij geen taalcentrum opendeed. Verzoeker heeft duidelijk gezegd dat zijn vader gezegd heeft zijn vader dit het best vond voor de jongeren.

Verweerster verwijt verzoeker van desinteresse over zijn problemen in Afghanistan. Verzoeker meent dat hij dit op een zeer duidelijke wijze uitgelegd heeft dat hij gezocht wordt door de taliban en niet zijn vader. Het is de gewoonte in Afghanistan dat de ouders de negatieve informatie niet doorgeven aan de kinderen die in buitenland wonen.

Verzoeker was weg uit Afghanistan en dit is voldoende voor verzoekers ouders om met 2 oren te slapen. Verzoeker meent dat hij door zijn gehoor meer moest opletten aan zijn Engels dan aan zijn verhaal.

Verzoeker probeerde om correct Engels te spreken en zo is zijn aandacht verdeeld. Verzoeker meent dat bepaalde vragen bij hem niet doorgedrongen is zoals verweerster dat verwacht had.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zeer mager gemotiveerd is en hij kon niet anders dan zo mager te reageren op al die punten.”

Verzoeker voert verder aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hem “het voordeel van de twijfel te verlenen” en verwijst hierbij naar § 199 van het “Handboek van UNHCR”. Bovendien werd geen rekening gehouden met verzoekers profiel.

Verzoeker licht verder toe dat:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is uit een district waar sprake is van willekeurig geweld en dat zijn dorp is “omsingeld door de woelige gebieden”. Verzoeker meent dat “hij gevang zit in zijn dorp”, omdat hij altijd via districten en provincies waar de taliban aan de macht is dient te reizen indien hij naar andere districten of provincies wil gaan. Verzoeker citeert uit een krantenartikel met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn district en besluit dat “de Taliban zeer actief zijn in zijn regio en dat de situatie onvoorspelbaar is.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten:

- EASO-rapport “Afghanistan Security Situation - update” van mei 2018;
- EASO-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in zijn vrees voor vervolging en de coherentie van zijn verklaringen. Dergelijk verweer kan de omstandige motivering van de bestreden beslissing echter niet in een ander daglicht stellen.

In zoverre verzoeker opmerkt dat de vastgestelde incoherenties, onwetendheden en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen te wijten zijn aan het feit dat hij tijdens de persoonlijke onderhouds Engelse diende te spreken, merkt de Raad op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker slechts op enkele vragen in het Engels antwoordde en dat deze verklaringen geenszins werden aangewend in de bestreden beslissing om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoekers verweer kan dan ook geenszins afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad is van oordeel dat verzoekers verweer dat de bestreden beslissing geen geloof hecht aan het feit dat hij Engels geleerd heeft in zijn dorp, omdat hij tijdens het persoonlijk onderhoud Engels sprak, gebaseerd is op een foutieve lezing of interpretatie van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker Engels leerde in zijn dorp omwille van (i) verzoekers inconsistente verklaringen over het aantal winters dat hij Engelse les kreeg en (ii) het feit dat zijn kennis over het taalcentrum en de leerkracht die hem Engelse les gaf ondermaats is. Verzoeker kon immers niet vermelden waar zijn leerkracht buiten de winter woonde of werkte, wanneer hij het taalcentrum opende en hoe zijn leerkracht Engels leerde (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 8, p. 8). Verzoekers verweer dat hij niet naar de Engelse les ging "*om biografie van zijn leraar te leren*", biedt geen afdoende verklaring voor zijn onwetendheid hieromtrent. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert is de Raad van oordeel dat van verzoeker, die verklaarde dat zijn vader de leerkracht Engels persoonlijk kende en zelf twee of drie winters lessen heeft gevolgd, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie heeft over deze persoon, *quod non in casu*.

Verzoekers verweer dat de omvang van zijn activiteiten als Engelse leerkracht niet vergelijkbaar is met dat van zijn leerkracht, biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit een poging heeft gedaan om te achterhalen waarom zijn leerkracht stopte met het taalcentrum, gelet op het feit dat hij gevraagd werd door andere dorpelingen om Engelse les te geven doch aangaf dat hij hier eigenlijk geen tijd voor had omdat hij zijn vader diende te helen (*Ibid.*, p. 12).

Verzoeker herhaalt bovendien zijn verklaringen dat zijn vader het beste vond voor de jongeren dat verzoeker Engelse les gaf, doch dit doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nooit met zijn ouders of familieleden zou gesproken hebben over de mogelijke gevaren die dergelijke activiteiten met zich meebrachten, gelet op de risico's die dit met zich meebracht in een gebied waarin de Taliban volgens verzoekers verklaringen een lange aanwezigheid en controle hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 11). Verzoekers verweer dat hij geen taalcentrum wou openen, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Verzoekers verweer dat hij door de Taliban wordt geïdoleerd en niet zijn vader biedt bovendien geenszins een afdoende verklaring voor verzoekers gebrek aan interesse in het verloop van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad merkt op dat van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit *in casu* echter niet het geval. Waar verzoeker aanvoert dat het de gewoonte betreft dat ouders geen negatieve informatie doorgeven aan hun kinderen die in het buitenland wonen, is de Raad van oordeel dat dit een louter blote bewering betreft die bovendien niet aannemelijk is, gelet op het belang van dergelijke informatie voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in België, zodat het niet aannemelijk is dat zijn ouders dergelijke informatie zouden verzwijgen. De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker een manifest gebrek aan interesse voor essentiële elementen van zijn vluchtrelaas, dat de ingeroepen vrees voor vervolging in zijn hoofde op ernstige wijze relativeert.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U verklaart problemen te hebben met de Taliban omdat u Engelse les gaf aan jongeren uit de regio. U volgde, samen met andere jongeren, eerst zelf Engelse les in een taalcentrum van een man in uw dorp waarna u zelf les begon te geven (CGVS, p. 10 en 11). Echter, u kan niet aantonen Engelse les in uw dorp te hebben gevolgd. Hoewel u een goede kennis heeft van het Engels en grote delen van het gehoor op het CGVS in het Engels werden gedaan zijn uw verklaringen over hoe u deze kennis verkreeg als Afghaan in een plattelandsdorp niet overtuigend. Zo zegt u dat u tijdens de wintervakantie elke dag les kreeg (CGVS, p. 10).

Echter, het is opvallend dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS niet meer weet of u twee dan wel drie winters lang les volgde (CGVS II, p. 9). Dat u niet kan zeggen of u twee dan wel drie opeenvolgende jaren Engelse les volgde in uw dorp roept ernstige vragen op.

Verder is het opvallend dat u nauwelijks iets blijkt te weten over uw leerkracht Engels. Zo weet u niet wat hij deed van werk buiten de winters dat hij u les gaf, noch waar hij dan werkte. U zegt "te hebben begrepen dat hij misschien in een ander centrum, provincie of plaats werkte" (CGVS II, p. 8). Nogmaals gevraagd of u niet weet waar hij woonde en werkte buiten de winters waarin hij u les gaf zegt u van niet en voegt u eraan toe dat jullie niets uitzochten over zijn leven (CGVS II, p. 8). U weet ook niet sinds wanneer die man dat taalcentrum in uw dorp heeft. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u: "ik weet het niet, misschien deed hij het ervoor, want ik studeerde er in 2012 en 2013" (CGVS, p. 8). U weet evenmin hoe of waar deze man een dergelijke kennis van het Engels heeft opgedaan (CGVS II, p. 8). Dergelijke onwetendheid over deze man en zijn taalcentrum is des te opmerkelijker gezien hij van uw dorp komt en uw vader hem persoonlijk kent. Hij zou uw vader immers gevraagd hebben om u naar zijn centrum te sturen (CGVS II, p. 8). Gevraagd om uw gebrek aan kennis over deze man te verklaren zegt u louter dat uw vader hem wel kent maar dat zijn persoonlijke geschiedenis niet belangrijk was (CGVS II, p. 8).

U verklaart verder dat in assad 1394 jongeren van de regio u benaderden met de vraag om Engelse les te geven (CGVS, p. 11). U zegt hierbij dat u eigenlijk niet zoveel tijd had omdat u uw vader moest helpen maar dat zij aandrongen waarna u uiteindelijk toch akkoord ging (CGVS, p. 12). Uw verklaringen over waarom u hen les diende te geven in plaats van de leraar van uw dorp, die u Engels had aangeleerd, zijn niet overtuigend. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt zegt u dat het taalcentrum van deze man gesloten was in 2013, wanneer deze jongeren nog klein waren. Gevraagd sinds wanneer dit centrum dan gesloten is zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 10). Gevraagd waarom hij dat centrum niet gewoon opnieuw opende in de winters nadat u uw cursus had afgemaakt zegt u het niet te weten. Gevraagd of u dan geen enkel idee heeft waarom die man niet gewoon opnieuw les gaf aan de andere jongeren zegt u er nooit over gehoord te hebben (CGVS II, p. 10). Gevraagd of u dan niet geprobeerd heeft uit te zoeken waarom hij niet opnieuw les gaf zegt u kortweg dat er geen nood was om dit te vragen (CGVS II, p. 10). Gezien u verklaart dat u zelf eigenlijk geen tijd had om Engels te geven aan de jongeren van uw regio is dit antwoord weinig overtuigend. Gevraagd waarom u er nooit trachtte achter te komen waarom uw leraar zijn taalcentrum niet opende voor deze jongeren zegt u dat u nooit gedacht had aan deze cursus en dat u de jongeren kennis wilde aanleren en de gemeenschap ondersteunen (CGVS II, p. 10). Dergelijke verklaringen over de reden waarom u les bent beginnen geven aan de jongeren in uw regio kunnen niet overtuigen.

U werd gevraagd hoe u uw voornemen om les Engels te geven met uw familie besprak. U verklaart immers dat de taliban sinds lang aanwezig zijn in uw dorp en regio en er macht hebben en hun invloed laten gelden (CGVS II, p. 3, 4 en 5). U zegt hier louter over dat het uw dorp was en dat u dit niet moest bespreken met uw ouders. U zegt verder dat u tijd had en dat u de jongere generatie wilde helpen (CGVS II, p. 11). Gewezen op de risico's die het geven van Engelse les inhoudt in een dorp en regio, waarover u zegt dat de taliban er sinds lang aanwezig zijn en er invloed en macht hebben, en gevraagd of u dit daadwerkelijk niet besprak met uw familie zegt u slechts dat ze wisten dat u Engelse les wilde geven en dat ze u niet probeerden tegen te houden. Ze wisten dat u jongeren wilde helpen en uw vader wist dat dit het beste was voor de jongeren (CGVS II, op. 11). Nogmaals gevraagd of u nooit sprak over de gevaren die deze activiteit met zich zou meebrengen zegt u dat u er nooit aan had gedacht en voegt eraan toe dat de taliban niet wisten dat u les gaf (CGVS II, p. 11). Dergelijke verklaringen zijn weinig doorleefd.

Ook over uw beweerde problemen met de taliban kunnen ernstige vragen gesteld worden. Zo zou de taliban u met de dood bedreigd hebben waarna u de volgende dag uw reis uit Afghanistan begon (CGVS II, p. 5 en 6). Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gekend na uw vertrek zegt u dat de taliban bij u thuis zijn geweest en zeiden dat ze u zochten. Gevraagd wat uw vader exact zei over dit incident zegt u louter dat hij verder niets zei omdat u onderweg was en hij u niet ongerust wilde maken (CGVS II, p. 6). Gevraagd of u ondertussen nog details over dit incident bent te weten gekomen herhaalt u louter dat u onderweg was en "geen plaats had gevonden om met uw vader in detail te praten" (CGVS II, p. 6). Erop gewezen dat u al enige tijd in België verblijft en gevraagd of u ondertussen dan al meer bent te weten gekomen over hoe dit incident en de problemen met de taliban zijn afgelopen zegt u dan nog dat de taliban uw vader bedreigden. Ze zeiden dat ze u wilden vermoorden en beschuldigden uw vader ervan dat hij u verstopte (CGVS II, p. 6). Gevraagd of er daarna nog iets gebeurd is zegt u dat u er geen nieuws over heeft (CGVS II, p. 6). U zou zelfs niet verder geïnformeerd hebben bij uw vader. U zegt hierover: "wat zou ik moeten vragen, het was duidelijk dat zij mij zochten" (CGVS II, p. 6).

Een dergelijke desinteresse naar de situatie van uw familie nadat de taliban net uw vader bedreigden en ervan beschuldigden u te verstoppen doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban. Erop gewezen dat er nog veel zaken zijn die u kon vragen na de laatste melding van uw vader dat de taliban hem ervan beschuldigden u te verschuilen zegt u louter dat u niet genoeg tijd had om over "details" te praten en dat u slechts vroeg naar zaken zoals hun gezondheid (CGVS II, p. 6). Er nogmaals op gewezen dat het niet om details gaat maar om het verdere verloop van de problemen, nadat uw vader u zei dat de taliban hem ervan beschuldigden u te verschuilen, zegt u louter dat de taliban problemen hebben met u en niet met uw vader en dat uw vader het niet zou zeggen indien er iets met hem gebeurd zou zijn om u niet ongerust te maken (CGVS II, p. 7). U wordt nog enkele malen gevraagd naar het verdere verloop van de problemen sinds uw vertrek maar u geeft geen bijkomende informatie meer. Dergelijke verklaringen over uw problemen met de taliban zijn niet geloofwaardig.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader en uw schoolrapport hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de certificaten van het taalcentrum dient gezegd dat uit informatie blijkt dat er wijdverspreide corruptie heerst in Afghanistan, waardoor Afghaanse documenten slechts bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheikh Ali in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geïsoleerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Sheikh Ali nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheikh Ali in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker geciteerde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers district is gesteund.

Verzoekers verweer dat hij niet kan reizen in zijn regio omdat de omliggende districten en provincies onder controle staan voor de taliban doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er in verzoekers district actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert verder geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar het district Sheikh Ali in de provincie Parwan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Sheikh Ali in de provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP